



Τιμᾶται ἰσπετῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται ἰσπετῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 15 Νοεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 12

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκόνων), μετὰφρ. Β' — ΤΟ ΤΑΞΙΜΟΝ, Νεαπολιτανικὸν διήγημα Salvatore di Giacomo. (τέλος). — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωροῦ Μαλλῶ, μετὰφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ἄσσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὴν Β' Περίοδον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερμῶς ν' ἀνανεώσωσιν τὴν λήξαν συνδρομὴν των, διότι ἡ μὴ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τοῦ φύλλου.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Αἱ ἀγωνίαι τῶν πρώτων ἡμερῶν τὴν κατέλαβον ἐκ νέου.

— Τί νὰ κάμῃ; νὰ τὸν ἴδῃ; ... ὦ! ὄχι. Νὰ φύγῃ καὶ πάλιν!... Ἀφοῦ ἐκεῖνος γνωρίζει τὸν κύριον Βαλόν, τίς οἶδεν ἂν δὲν ἐπανεέλθῃ ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ ἐργαστάσιον; ... Τίς οἶδεν ἂν ἡμέραν τινὰ δὲν ἐπανευρεθῶ ἐνώπιόν του, χωρὶς νὰ δυνηθῶ ν' ἀποφύγω τὴν παρουσίαν του.

Καὶ μεταβαίνουσα εἰς ἄλλην τάξιν ἰδεῶν:

— Πόσον τὸν ἠύρον ἠλλοιωμένον σήμερον τὸ πρωῖ, ὅτε τὸν εἶδον... πόσον φαίνεται ὅτι ὑποφέρει!... Πόσον τὰ χαρακτηριστικά του ἐφθάρησαν!... Πόσον εἶνε περίλυπος καὶ καταβεβλημένος! Ὅποιον μῖσος πρέπει νὰ τρέφῃ πρὸς με... Καὶ ἐν τούτοις ἡ ὄψις του δὲν ἔχει τὴν ἐκφρασὴν ἀνθρώπου μισούντος...

Ἐμεινε βεβητισμένη εἰς τὰς σκέψεις της.

— Ὅδὸς Ῥώμης 79... ἐψιθύρισεν, ὦ! οὐδέποτε θὰ ὑπάγω.

Τί θὰ ἐσκέπτετο ἂν δὲν ἐλάμβανε λέξεις τινὰς εὐχαριστηρίους! Θὰ ἐσκέπτετο ὅτι ὑπεχρέωσε μίαν ἀδιάφορον, μίαν ἀχάριστον... ἴσως μητέρα παντελῶς ἄστοργον.

— ὦ! ὄχι, οὔτε αὐτό! οὔτε αὐτό!

Νὰ τῷ γράψῃ, εἶνε δυνατόν! Γνωρίζει ἐκεῖνος τὴν γραφὴν της... Ναι, ἀλλὰ δύναται νὰ τὴν ἀλλοιώσῃ καὶ εἰς τοῦτο εὐρίσκει τὴν καλλιτέραν καταφυγὴν.

Τί νὰ τῷ γράψῃ;

Ἄ! ἂν ἦ δυνατόν ν' ἀφήσῃ νὰ ἐλάλει ἐλευθέρως ἡ συζυγικὴ της καρδιά, ἡ καρδιά της ἢ τόσοσιν πλήρης τρυφερότητος καὶ ἐρωτος!

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ τῇ εἶνε ἀπηγορευμένον.

Τέλος χαράσσει ἐπὶ τοῦ χάρτου γραμμὰς τινὰς μὲ χεῖρα πυρέσσουσαν:

«Κύριε Πέτρε Βωφόρτ,

» Ὁ κύριος Βαλόν μοὶ ἀνεκοίνωσε τὸ ὄνομά σας, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀφοσίωσιν σας. Ἡ μήτηρ τῆς μικρᾶς κόρης, ἥτις ἄνευ τῆς συνδρομῆς ἡμῶν, θὰ ἐπνίγετο σήμερον τὸ πρωῖ εἰς τὴν διώρυγα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, αἰωνίως θὰ μνημονεῖται τοῦ ὀνόματός σας εἰς τὰς προσευχὰς της. Καὶ ἐφ' ὅσον ζῆ ἡ Σοφία, ἡ κόρη μου, θὰ ἐνθυμῆται ἐκεῖνον, ὃν θὰ τὴν διδάξω ν' ἀποκαλῆ πατέρα της...»

Ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸ ἐσπέρας τὴν ἔρριψεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Μετὰ δύο ἡμέρας — ἦτο πάλιν Κυριακὴ — ὁ Βαλόν τὴν ἐπεσκέφθη.

Ἐν πρώτοις ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῶν παιδίων. Ἡ Μαρκελίνα τὸν καθησύχασεν.

— Οὔτε καταρροὴν ἀπλῆν δὲν ἐπῆραν.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον.

Ἐκάθησεν ἄντικρῶ της. Τὴν ἐθεώρει μετὰ δειλίας.

Ἡ Μαρκελίνα ὑποπτεύετο τὸ αἶτιον, τὸ ὠδηγῆσαν τοῦτον παρ' αὐτῇ ἀλλ' οὐδὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ, καὶ καλέσασα τὰ παιδιά της ἤρχισε νὰ τὰ θωπεύῃ.

— Μαρκελίνα, εἶπεν ὁ Βαλόν, ἐνθυμείσθε ὅ,τι πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν σας εἶχον εἶπει; Σας εἶχον προειδοποιήσει ὅτι θὰ ἐπανηρχόμην νὰ σας ζητήσω ἀπάντησιν, ἀφοῦ σας ἀφήσω καιρὸν νὰ σκεφθῆτε.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, ναι.

— Καὶ ἡ ἀπάντησίς σας, Μαρκελίνα; Ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δακρύων.

— Συγχωρήσατέ μοι διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον σας προξενῶ, κύριε Βαλόν... Ἡ αἴτησίς σας καὶ ἡ ἐπιμονὴ σας, ἵνα μοὶ τὴν ἐπανελάβητε μὲ τιμῶσιν ὑπερμέτρως, ἀλλ' ἀδύνατον νὰ γίνω σύζυγός σας.

— Διατί;

— Μὴ μ' ἐρωτᾶτε. Ἐνθυμήθητε ὅτι εἶμαι ἡ Ὠραία τῆς Κολάσεως, ὡς μὲ εἶχον ἐπωνομάσει... Ὑπάρχει ἐν τῇ ζωῇ μου μυστικὸν τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι οὔτε θέλω νὰ σας ἐκμυστηρευθῶ. Λησμονήσατέ με, κύριε Βαλόν.

— Νὰ σας λησμονήσω, Μαρκελίνα, ἄ! νομίζετε ὅτι εἶνε εὐκκολόν;

— Ναι, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσητε.

Ἐφερε τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ ἄνευ πικρίας εἶπε:

— Διατί νὰ σας συναντήσω;

Ἡγέρθη, ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἡ ἀπόφασίς σας εἶνε ἀμετάκλητος;

— Ναι, καὶ μετ' ἄλλους σας τὸ λέγω.

— Ἐσκέφθητε ὀρίμως;

— ὦ ὄχι!

— Διατί;

— Διότι τὸ σκέπτεσθαι εἶνε συνώνυμον τοῦ δισταζεῖν, διότι αὐτὸ θὰ ἐσήμαινεν ὅτι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐγινόμην σύζυγός σας, καὶ ἡ σκέψις δὲν εἶνε δυνατὴ, ἀφοῦ ἀδυνατῶ νὰ φέρω τὸ ὄνομά σας.

— Ἀλλόκοτος γυνή... Πόσον μοὶ βεβαιάζετε τὴν καρδίαν.

— Σας ζητῶ συγγνώμην, κύριε Βαλόν... ἀλλὰ, μήπως καὶ ἐγώ, εἶμαι εὐτυχής;

— Τοῦλάχιστον, εἰπέτε μοι ὅτι μὲ ἀγαπάτε ὀλίγον...

— Σας ἀγαπῶ, βεβίως, ἐξ ὅλης ψυχῆς... Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συνέβαινε τὸ ἐν-

αντίον ; . . . Δέν ἐφάνητε καλὸς δι' ἐμέ ;

— Δέν ἐνοῶ οὕτω τὸ πρᾶγμα.

— Θὰ σὰς ἀγαπῶ ἐφ' ὅρου ζωῆς, ὡς ἐάν μοι ἦσθε ὁ προσφιλέστερος τῶν ἀδελφῶν, ὁ γλυκύτερος καὶ συμπαιθέστερος τῶν φίλων.

— Λοιπὸν ἄλλο αἶσθημα πλὴν τῆς φιλίας καὶ ἀδελφικῆς ἀφοσιώσεως δέν θὰ εὐρητέ ποτε δι' ἐμέ ἐν τῇ καρδίᾳ σας ;

— Ἡ καρδία δέν δύναται νὰ συλλάβῃ δύο ἔρωτας.

— Ἀγαπάτε ;

— Ἀγαπῶ.

Ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, ὡσεὶ ἀκούσας τὴν καταδίκην του.

Καὶ μετὰ μακρὸν διάστημα σιγῆς :

— Μοὶ ἔχετε προξενήσει τὴν μεγαλειότητα λύπην τοῦ βίου μου, Μαρκελίνα, εἶπεν...

Ἐν τούτοις, σὰς ἀγαπῶ ἄμα καὶ σὰς συγχωρῶ...

Τὴν ἐχαιρέτησε καὶ ἐξῆλθεν.

Ἐκείνη ἀπέμεινεν ὄνειροπολοῦσα μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ὡχρά, χαμαὶ νεύουσα.

— Εἶμαι ἐξάπαντος κατηραμένη.

Δέν ἐξῆλθεν ἐκείνη τὴν ἡμέραν, μολονὸς ἦτο Κυριακὴ. Δίς, ἐπανειλημμένως, ὁ Γεράρδος τὴν ἠρώτησε, μὲ ὕφος θεωπευτικόν :

— Μακάρι, δέν θὰ βγοῦμε ; Δέν θὰ μὰς πᾶς νὰ δοῦμε τοὺς ψαράδες ;

Ἀφρημένη, οὐδὲν ἀπήντησεν.

Ἡ ἡμέρα διέφθουσε οὕτω. Τὴν ἐπαύριον ἀνέλαθε τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐργοστασίου, ἀλλ' ἤδη ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀπομακρυνθῆ ἐκείθεν εἶχε κατακάθει τὸ πνεῦμά της.

— Νὰ μείνω ἐδῶ, ἐσκέπτετο, θὰ ἦτο καθημερινὴ καταδίκη. Ἡ θὰ μὲ ἀποστραφῆ ἐπὶ τέλους, ἢ θὰ μὲ στενωχωρῆ διὰ τῆς ἐπιμονῆς του ἕως οὗ ταχέως ἢ ἀργὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ φύγω. Κάλιον νὰ φύγω ἀπὸ τοῦδε... Εἶμαι καταδικασμένη νὰ μὴ εὐρίσκω ποτὲ ἀνάπαυσιν...

Ἐγραψε πρὸς τὸν Λουδοβίκον Βαλὸν ἵνα τῷ ἀνακοινώσῃ ὅτι δέν θὰ ἐπανήρχετο πλέον εἰς τὸ ἐργοστάσιον.

Καὶ ἐκ νέου πλάνης, ἄνευ θέσεως, ἐγκαταλείπειμένη εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὴν πενίαν της, εὐρέθη περιφερομένη ἐν τῇ μεγαλοπόλει.

Εὐτυχῶς δι' αὐτήν, κατὰ τὰ δύο παρελθόντα ἔτη, εἶχεν ἐξοικονομήσει ὀλίγον χρῆμα.

Δέν εὐρίσκειτο ἄνευ πόρων. Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Σοφία δέν εἶχον ποσῶς νὰ ὑποφέρωσιν.

Ἦτο ἐξαιρετικὸς μουσικός, μολονότι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν οὐδεμίαν εἶχε κάμει ἀσκήσιν.

Εὗρε μαθήματά τινα κλειδοκυμβάλου ἄτινα τῇ παρέσχον τὰ μέσα τοῦ νὰ συντηρῆται σώζουσα τὴν ἀνεξαρτησίαν της. Ὁ λόγος κατ' ὀλίγον, τὰ μαθήματά της ἐποπλακλασιάζοντο. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἔζη ἐν πλήρει ἀνέσει.

Τὰ ἔτη παρήρχοντο. Ἐζη, ἄγνωστος. Δέν εἶχε πλέον ἐπανίδει τὸν Βαλὸν, εἰς ὃν ἐφρόντισε νὰ μὴ ἀφήσῃ τὴν διεύθυνσίν της.

Ἀποσυρθεῖσα εἰς μικρὸν διαμέρισμα τοῦ Πασσύ, ἐνόμιζεν, ἐν τῇ μονοτονίᾳ τῆς ἀφανοῦς ἐκεῖ διαβιώσεώς της, ὅτι ὁ κόσμος ὅλος τὴν εἶχε λησμονήσει.

Γ'

Θ' ἀφήσωμεν νὰ διαρρεύσῃ περίοδος εἰκοσιν ἐνιαυτῶν, καθ' οὓς οὐδὲν ἀξιωματικὸν συμβεβηκὸς ἔλαβε χώραν.

Ἡ Μαρκελίνα διατρέχει ἤδη τὸ τεσσαρακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἀλλὰ φαίνεται ἐξηκοντοῦτις, ἢ κόμη της εἶνε παλλευκός. Ρυτίδες ὑπέσκαψαν τὸ τόσῳ θελκτικὸν καὶ λεπτὸν πρόσωπόν της· οἱ ὀφθαλμοὶ της μόνον ἀπέμειναν ὅποιοι ἦσαν, γλυκεῖς, φαινοὶ καὶ μελαγχολικοί.

Ὁ Γεράρδος ἤδη εἶνε νεανίας πλέον ἢ εἰκοσιπενταετής, κομψὸς καὶ ρωμαλέος.

Ἡ μήτηρ του ἐσπούδασεν αὐτὸν ἰατρὸν· ὁ παῖς εἶχεν ἐκδηλώσει τὴν κλίσιν του εἰς αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. ἀπὸ μικρᾶς ὄλως ἡλικίας, ὅτε ἐμεγάλωσεν, ἢ θέλησιν του δέν μετεβλήθη, καὶ ἡ Μαρκελίνα οὐδένα εἶχε λόγον ἵνα τὸν ἀποστρέψῃ τούτου.

Ἐκαμε πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθη, ἢ πτωχὴ γυνή, ἵνα τὸν ἐκπαιδεύσῃ εἰς τὸ λυκεῖον, ὅπου ἔκαμε λαμπρὰς σπουδὰς, ἀλλ' ἐκάστη θυσία της, ἐκάστη στέρησίν της, ἦτο δι' αὐτὴν καὶ μία εὐτυχῆς ἀπόλαυσις. Διὰ τὰ τέκνα της μόνη ἔζη, καὶ εἰς αὐτὴν εἶχε συγκεντρώσει πᾶσαν τὴν στοργὴν της, λατρουμένη παρὰ τῆς Σοφίας καὶ τοῦ Γεράρδου, βροβαία περὶ τῶν δύο τούτων καρδιῶν, καὶ ἀναζωπυρωμένη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῆς ἀγάπης των.

Ἡ Σοφία ἦτο ὠραία κόρη ξανθὴ, ὁμοία πρὸς τὸν πατέρα της, οὐτινος εἶχε προσλάβει τὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ, τὸ ἀριστοκρατικὸν ὕφος, τὴν λεπτότητα. Οἱ μεγάλοι της ὀφθαλμοὶ ἦσαν βαθυκύανοι καὶ λαμπροντες. Ἦτο ὑψηλότερα τῆς μητρὸς της, λιγυρά, τὸ μέτωπόν της ἀντεκατόπτριζεν ὅλην τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας της, ὅλην τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ χαρακτῆρός της.

Ἡ εἰκοσαετής αὐτὴ περίοδος, πλήρης ἐπιμόχθου ἐργασίας, ὅσον καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἥρεμος καὶ εὐτυχῆς, ἀπετύπωσεν ἐν τούτοις ἐπὶ τῆς Μαρκελίνας πολλῶν ἐνδομύχων θλίψεων τὰ ἔχνη.

Ποσάκις ὁ Γεράρδος, παιδίον ἔτι, ἀλλὰ σκληρὸς ἤδη καὶ λογικός, εἶχεν ἐρωτήσει :

— Δέν μοῦ λέγεις ποτὲ διὰ τὸν πατέρα μου ; Μήπως δέν εἶμαι ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ ἐγὼ ; Μήπως δέν εἶχα πατέρα ;

— Ἀπέθανε, τῷ ἀπῆντα.

Ἄλλ' ἀργότερον, ὅτε ὁ Γεράρδος ἐγένετο νέος, ἐδέησε νὰ τῷ ἐξηγηθῆ, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐρωτήσεών του, τῶν σκέψεών του ἰδίως.

— Μὴ μοὶ κάμνης ποτὲ λόγον περὶ τοῦ πατρὸς σου, τέκνον μου... Μὲ ἀγαπᾶς, δέν ἔχει οὕτω...

— ὦ ! μήτηρ, ἀμφιβαλλεις περὶ τούτου.

— Μὲ σέβασαι ;...

— ὦ μήτηρ, ἡ καρδία μου σοὶ εἶνε ἀφωσιωμένη... ἡ ζωὴ μου σοὶ ἀνήκει.

Τὰ δύο παιδιὰ ἐνόμιζον ὅτι εἶλκον τὴν αὐτὴν καταγωγὴν... Δέν εἶχεν εἶπει πρὸς τὴν Σοφίαν ὅτι ἐκ μητρὸς μόνον ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Γεράρδου καὶ ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ φέρῃ ἐλευθέρως καὶ ὑπερηφάνως τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου Βωφόρτ, τοῦ πατρὸς της.

Ἀπὸ εἰκοσαετίας ἤδη, ἀφ' ἧς ἐγκατέ-

λιπε τὸν Ἅγιον Διονύσιον οὐδὲν εἶχεν ἀκούσει περὶ Λουδοβίκου Βαλὸν καὶ περὶ Βωφόρτ.

Ὁ Βαλὸν ὅστις ἐγνώριζεν ὅτι ἐκαλεῖτο Μαρκελίνα Λαγκῶν, θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ τὴν ἀνεύρισκε, ἐάν ἤθελε κατὰ τοὺς ὀλίγους μῆνας οὓς εἶχεν αὐτὴ διέλθει εἰς τὸ μετ' ἐπίπλων δικαίτημα, ἀλλὰ πολὺ εἶχεν ὑποφέρει ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τῆς Μαρκελίνας. Ὅπως ὁ Βωφόρτ, ἐτήρει καὶ αὐτὸς ἀνάμνησιν ἀλγεινὴν τῆς ἐγκαταλείψεώς του. Ἀλλὰ γενναίουφυχος ὢν δέν ἐμνησικακεῖ οὔτε μῖσος ἠσθάνετο, ἐσυγχωρεῖ.

— Δέν μὲ ἠγάπα, ἔλεγε, μήπως πταίει διὰ τοῦτο ;

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Βωφόρτ, εἶχεν οὗτος ἀγοράσει λίαν σημαντικὰ σιδηρουργεῖα πλησίον τοῦ Κρέιλ, μετὰ τὴν πρὸς τὸν Βαλὸν συνεννόησίν του, εἰς τὰ μεταλουργεῖα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

Καὶ ἐκεῖ, εἰς τὸ Κρέιλ, θὰ τὸν ἐπανεύρομεν παράυτα.

Μεταξὺ Βωφόρτ καὶ Βαλὸν, οὐδέποτε εἶχε γείνει λόγος περὶ Μαρκελίνας Λαγκῶν.

Ἀπαξ μόνον, ὁ Βαλὸν εἶχεν ἐρωτήσει :

— Ἡ γυνὴ αὐτῆ, τῆς ὁποίας ἐδώσαμεν τὰ παιδιὰ, ἦλθε νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ ;

— Ὁχι. Μοὶ ἔγραψεν. Τί ἀπέγεινεν ;

— Ἐγκατέλιπε τὸ ἐργαστήριον ὀλίγον μετέπειτα χρόνον. Δέν γνωρίζω ἀκριβῶς ποῦ ἐπῆγε...

— Δέν μοὶ εἶχετε εἶπει ὅτι τὴν ἀγαπάτε καὶ ἠθέλετε νὰ τὴν συζευχθῆτε ;

— Τῶνόντι, ὑπέλαθεν ὁ Βαλὸν διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, ἀλλὰ προσέκυψεν δυσκολία τὰς ὁποίας δέν εἶχον προίδει, καὶ ἐδέησε νὰ παραιτηθῶ τοῦ σχεδίου μου, ν' ἀποβάλω πᾶσαν ἐλπίδα.

— Ὑπεφέρατε ! ἠρώτησε καλοκάγαθος ὁ Βωφόρτ.

— Ὀλίγον, ἀπήντησεν ὁ Βαλὸν, καταπνίγων στεναγμὸν.

Καὶ ἐμειδίασε μελαγχολικῶς.

Ἀπὸ τῆς συνδιαλέξεως αὐτῆς, οἱ δύο ἄνδρες σπανίως ἐπανεβίβον ἀλλήλους, καὶ οὐδέποτε πλέον μεταξὺ αὐτῶν συνέπεσε νάγνηρ λόγος περὶ Μαρκελίνας ;

Ὁ Γεράρδος εἶχε περατώσει τὰς εἰς τὴν ἰατρικὴν σπουδὰς του καὶ ἔκαμνε τὴν πρακτικὴν του ἀσκήσιν εἰς τὸ νοσοκομεῖον Λαριβοαζιέρ.

Ἐσπέραν τινά, συνδιαλεγόμενος μετὰ τῆς μητρὸς του, τῇ εἶπε :

— Τὸ ἐπάγγελμά μας εἶνε ἀλγεινόν, καὶ σκληρὸν πολλῶκις. Μὰς ἦλθε σήμερον γραῖα ἣν ἔφερον ἐκ τῆς ἐπαρχίας ὁ υἱὸς της. Προσεβλήθη ἀπὸ καρινώσῃ ἐξοιδησιν εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Ὁ προϊστάμενος ἐδήλωσεν ὅτι εἶνε αὐτὴ ἀθεραπεύσιμος. Ἡ ἐγχείρησις θὰ ἐπέφερε μνηνιγγίτιδα ὀξείαν καὶ τὸν ἐν βραχεῖ δι-αστήματι θάνατον. Λοιπὸν ἡ γραῖα αὐτὴ ὑποφέρει δεινῶς, καὶ ἀδύνατον νὰ τὴν ἀνακουφίσωμεν.

— Καὶ τί σκέπτεσαι περὶ αὐτοῦ, σὺ, υἱέ μου ;

Ὁ νέος ἀπέμεινε σιωπηλός, εἶτα αἶφνης, ἐγειρόμενος :

— Σκέπτομαι ὅτι ἡ ἐγχείρησις δέν εἶνε ἀδύνατος καὶ δέν συμερίζομαι τῶν φόβων τοῦ ἱατροῦ. Ἡ μνηνιγγίτις ὑπάρχει φόβος

νά ἐπέλθῃ, ἀλλὰ δὲν φαίνεται ἀναπόφρευτος.

— Διατί δὲν ἀναλαμβάνεις σὺ τὴν ἐγχείρισιν;

— Ὁ προϊστάμενος δὲν θὰ μοὶ τὸ ἐπέτρεπε.

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ ἀσθενὴς αὐτὴ!

— Μὰ τὴν πίστιν μου ἐλησμόνησα... Περιμένε... ὄχι... ὀνομάζεται Ζανζότ... Ἔϊνε χωρική τῆς Βρέννης... Ὁ υἱὸς τῆς εἶνε ἀρχαῖος στρατιώτης, παίκτης ὄργανου ἐξ ἐπαγγέλματος... Ἀλλὰ τί ἔχεις μῆτερ;

Ἐἶχεν ἐκείνη ὠχρίασει.

— Ζανζότ; εἶπε... Ζανζότ;...

— Μήπως τὸ ὄνομα αὐτὸ σοὶ ὑπενθυμίζει τι;

— Ὅχι, τίποτε. Τί θέλεις νὰ μοὶ ὑπενθυμίξῃ;

Ἀφῆθη εἰς βαθὴν ρεμβασμὸν, δὲν ὁ υἱὸς τῆς ἠλάβηθη.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς:

— Ἀφοῦ νομίζεις ὅτι εἶσαι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας διατί δὲν φέρεις ἐδῶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα; Ἐχομεν τὸ δωμάτιόν σου τὸ ὁποῖον εἶνε ἐλεύθερον. Τὴν τοποθετοῦμεν ἐκεῖ. Ὁ υἱὸς τῆς θὰ κοιμᾶται παρ' αὐτῆς, ἐπὶ κλίνης ἣν θὰ προμηθευθῶμεν ἀντὶ ἐνοικίου...

— Πόσον εἶσαι καλὴ... ἀλλὰ δὲν θέλω... Ἡ ἀσθενὴς αὐτὴ εἶνε ξένη δι' ἡμᾶς... Φοβούμαι μὴ σ' ἐθλίβεν ἡ θεὰ τῶν βασάνων τῆς, καί, ἐὰν ποσῶς δὲν ἐπετύγχανον, ἡ θεὰ τοῦ θανάτου τῆς.

— Ὅχι. Ἐγὼ πεποιθῆσιν εἰς σέ. Μετάφερέ την ἐδῶ αὐρίον, ἐντὸς τῆς πρωίας, τὰ πάντα θὰ εἶναι δι' αὐτὴν ἑτοιμα.

Τὴν ἐπαύριον, τῷ ὄντι, ἐν τῷ μικρῷ διαμερίσματι τοῦ Πασσοῦ, τῷ κατεχομένῳ ὑπὸ τῆς Μαρκελίνας, φορεῖόν τι ἐκόμιζε τὴν γραῖαν Ζανζότ.

Ὁ Κρασοκανάτας συνώδεε τὴν μητέρα του.

Ἡ Μαρκελίνα τόσον ἦτο ἠλλοιωμένη, ὥστε δὲν τὴν ἀνεγνώρισεν ἐν ᾧ τῇ ἐξέφραξε τὰς εὐχαριστίας του.

— ὦ! κυρία, εἶπε, πόση ἀγαθότης δι' ἀνθρώπους πτωχοῦς σὰν ἐμᾶς. Τί νὰ κάμωμεν ποτὲ διὰ νὰ σὰς ἀποδείξωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας;

Ἐκείνη τὸν θεώρησεν ἀτενῶς. Ἦσαν μόναι. Ἡ Σοφία καὶ ὁ Γεράρδος ἠσχολοῦντο παρὰ τῇ πασχούσῃ ἣν ἐτοποθέτησαν ἐπὶ τῆς κλίνης. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀκούσῃ.

Ἡ Μαρκελίνα ἔσυρε τὸν Ζανζότ πλησίον τοῦ παραθύρου.

— Παρατήρησόν με καλῶς, παρατήρησόν με μετὰ προσοχῆς...

— Ναί, κυρία, αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ...

— Καὶ τὸ ἄτομόν μου, ὡς καὶ ἡ ὄψις μου, δὲν σοὶ ὑπενθυμίζουσι τίποτε;

— Τίποτε, κυρία... Μήπως καὶ ἄλλοτε σὰς εἶχα γνωρίσει;... Τότε, θὰ ἦμαι ζῶν νὰ μὴ θυμῶμαι...

— Παρῆλθε καιρὸς, εἶπεν ἐκείνη, ὦ! καιρὸς πολὺς... καὶ μεγάλως μετεβλήθη... ἀντὶ νὰ μὲ βλέπῃς τοιαύτην ὅποιά εἶμαι, λησμόνησον τὴν λευκὴν μου κόμην, τὰς ρυτίδας μου... Ὑπόθεσον ὅτι ἀντὶ τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν ἡλικίας ἀριθμῶ εἴκοσι μόλις... ὑπόθεσον ὅτι ἡ κόμη μου εἶνε μακρὴ... τὸ

πρόσωπόν μου ἀνθηρόν... αὐτὸ θὰ ὑπεβοῆθαι τὰς ἀναμνήσεις σου... θὰ σοὶ ὑπεμίμνησκε τὸ ὄνομά μου;

— Περιμένετε λοιπόν!... ὦ! δὲν εἶνε δυνατὸν... πολὺ τυχερὸς θὰ ἦμουν!... Μὴν ἦστε... χωρὶς ἄλλο θὰ εἰπῶ καμμιά ἀνεσία...

— Εἰπέ, Κρασοκανάτα, ἄλλος πλὴν ἐμοῦ δὲν θὰ σέ ἀκούσῃ.

— Κρασοκανάτα! Γνωρίζετε καὶ τὸ παρὰνομά μου... Ἄ! διαβολεμένη τύχη, εἶστε ἡ δεσποινὴς Μαρκελίνα δὲ Μοντεσκούρ;

— Ναί, εἶπεν ἐκείνη, ἀλλὰ σιωπῇ καὶ οὔτε λέξι!

— Ἄ! πόσο εἶμαι εὐτυχὴς! πόσο εἶμαι εὐτυχὴς! Τί τύχη!

Καὶ ἐπληττε διὰ τῶν πυγμῶν του τὸ κρανίον του μέχρι διαρρήξεως.

— ὦ! ἠμπορεῖτε νὰ ἔχετε σ' ἐμὲ ἐμπιστοσύνη. Μποροῦσα νὰ εἰπῶ, ὅταν ἦτο καιρὸς, ὅτι ζήτε... δὲν τόκαμα... Θυμούμουν τὸ κακὸ ποῦ σὰς εἶχα κάμει... Κι' αὐτὸ μοῦ σφαλοῦσε τὸ στόμα. Κ' ἡ μητέρα μου, δὲν σὰς ἐπρόδωσε οὔτ' αὐτῆ... Οὔτε κἂν τὸ σκέφθηκε, ἡ καυμένη... αὐτὴ δὲν λέει τέσσαρες λέξεις στὸν χρόνον τῆς... Τόσο ἔχει γεράσει πλέον... Ἄ! δεσποινὴς Μαρκελίνα, ἂν ἐβλέπατε τὴν ἀπελπίσῃα τοῦ κ. Πέτρου Βωφόρτ

τρεῖς τέσσαρες μέραις ὕστερ' ἀπ' ἐκείνη ποῦ χαθῆκατε!... Τὸν εἶχα ἰδεῖ, ἐγὼ, ὅταν μ' ἐκάλεσ' ὁ ἀνακριτὴς... θὰ σὰς σπαραξέτο ἡ καρδιά... λόγον τιμῆς... τὰ δάκρυα μοῦ στράβωναν τὰ μάτια... Ἀλλὰ κακὰ κάμνω νὰ σὰς 'μιλῶ γι' αὐτὰ δλα... Αὐτὰ ὅλα περᾶσαν... Καλλίον νὰ μὴ τὰ συλλογίζεσθαι κανεῖς.

Ἡ γραῖα Ζανζότ ἤρχισε νὰ γογγύζῃ, ὁ Κρασοκανάτας ἔδραμε πρὸς τὸν θάλαμον ἡ Μαρκελίνα τὸν συνεκράτησε:

— Δι' ὄλους, εἶπε, καθὼς καὶ διὰ τὰ τέκνα μου, φέρω τὸ ὄνομα Μαρκελίνα Λαγκῶν.

— Τὰ τέκνα σας, εἶπεν ἐκεῖνος, τὰ τέκνα σας...

Ἄλλ' εἰσήγησεν ἐν ᾧ ἠτοιμάζετο νὰ κάμῃ ἀδιάκριτον ἐρώτησιν.

— Αὐτὸ δὲν μὲ ἀποβλέπει, ἐψιθύρισεν, ἀρκεταῖς ἀνεσῆσιν ἔχω κάμει ὡς τώρα.

Καὶ μετέβη πρὸς τὴν μητέρα του ἣτις τὸν ἐκάλεε μεγαλοφῶνως.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Γεράρδος ἀπεφάσιζε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐγχείρισιν. Ἐπετύγχανεν αὐτῆ, ὡς τὸ εἶχε προῖδει. Μετὰ παρέλευσιν δεκαπέντε ἡμερῶν, ἡ μήτηρ Ζανζότ εἶχεν ἐγερθῆ τῆς κλίνης καὶ ἦτο εἰς κατὰστασιν ὅπως ἀναλάβῃ τὸ ταξιδεῖόν τῆς.

— Σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ ἐπιστρέψετε εἰς Βρέννην, εἶπεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν Κρασοκανάταν. Δὲν γνωρίζω τὸν τόπον σας, ἀλλ' ἠκούσα νὰ τὸν χαρακτηρίζουν ὡς μέρος νοσῶδες. Ἡ μήτηρ σας εἶνε τώρα πολὺ ἐξησθενημένη, καὶ ἔχει ἀνάγκην περιποτήσεων καὶ ἄρκως προσυλαξεῖας.

— Ὅθ' ζητήσω, εἶπεν ὁ παίκτης τοῦ ὄργανου, θὰ προσπαθῶ ν' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σας.

— Ὅτε ἀπεχειρέτα τὴν Μαρκελίαν, τῇ εἶπε:

— Χάρης στὸν κύριον Γεράρδον ἡ μητέρα μου ζῇ ἀκόμη. Σκαλιζῶ τὸ κεφάλι μου νὰ

εὔρω τί μποροῦσα νὰ κάμω γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Μ' ἔχετε ἀνάγκην διὰ τίποτε;

— Ὅχι, Ζανζότ, καὶ εὐχαριστῶ, φίλε μου.

— Τοῦλάχιστον ἂν καμμιά μέρα τὸ χέρι μου, τὸ φτωγὸ μου καὶ μοναδικὸ χέρι μπορεῖ νὰ σὰς φανῇ χρήσιμο σὲ τίποτε, ὑποσχεθῆτέ μου πῶς θὰ ζητήσετε τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Καὶ ἂν δὲν φθάνει τὸ χέρι, ἂν χρειασθῇ τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ σωθῇ κανένα πρόσωπο ἀπὸ τὰ ἀγαπητὰ σας, δὲν θὰ διαστάσετε...

— Δὲν θὰ διαστάσω, Ζανζότ.

— Περιφρημα!.. Καὶ τὸ ἀστεῖο, δεσποινὴς Μαρκελίνα, ἔγω μιὰ ἰδέα πῶς προτοῦ ἀποθάνω θὰ εὐτυχίσω νὰ σὰς κάμω καμμιά μεγάλη ἐκδούλευσι... Παιά; Ἄ! αὐτὸ εἶνε! ἄ! αὐτὸ εἶνε!...

Καὶ κατέβη ταλαντεύων τὴν κεφαλὴν, ὑποβαστάζων τὴν γηραιάν του μητέρα εἰς τὴν κλίμακα καὶ λέγων αὐτῇ γλυκεῖς λόγους.

Δὲν ἠκούσθη πλέον νὰ γίνεται περὶ αὐτοῦ λόγος ἐπὶ τινὰς μῆνας.

Ἡμέραν τινὰ ἀνεφάνη, μὲ τὸ ὄργανον ἐπὶ τῆς ράχως, τὸν ἀχώριστόν του σύντροφον, περὶ οὗ ἔλεγεν ἀστεῖζόμενος:

— Ὅταν δὲν τόχω μαζὺ μου, μοῦ φαίνεται πῶς λείπει ἀπὸ 'πάνω μου ἓνα ρούχο ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα.

— Ἐρχομαι, εἶπε πρὸς τὴν Μαρκελίνα, νὰ σὰς κάμω μιὰ πρότασι. Θὰ μοῦ πῆτε ἂν σὰς ἀρέσει.

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Ὅπωςδῆποτε, ἂν δὲν σὰς ἀρέσει, θὰ μὲ συμπαθήσετε ποῦ ἀνακατεῖθηκα σὲ πράγματα ὅπου δὲν μὲ ἀποβλέπουν. Τοποθέτησα τὴν μητέρα μου στὸ Κρέιλ. Ἡ ζωὴ ἐκεῖ εἶνε φθηνή, ὁ ἀέρας καθαρὸς. Βρῆκα νὰ πουλήσω τὸ μικρὸ σπῆτι ποῦ ἔχομε στὸ Νευλύ, καὶ ἡ μητέρα μου μὲ τῆς εἰκονομίαις τῆς ἔχει μερικὰ χρήματα κατὰ μέρος. Πῆρα, στὰ περίχωρα τοῦ Κρέιλ ὅλες τῆς παληῆς μου συνήθειες τῆς Βρέννης, καὶ ὅλοι τώρα ἐκεῖ μὲ ξέρουν... Μόνον ἓνας ἐργάτης ποῦ εἶνε ἀπ' τὸ Νευλαῖο, μ' ἐγνώρισεν καὶ μὲ ὠνόμασε μὲ τὸ παρὰνομά μου, Κρασοκανάτα, καὶ ἔτσι αὐτὸ τὸ καταραμένο ὄνομα μὲ βρῆκε παλι...

— Δὲν εἶδον ἔως ἐδῶ τὴν πράτασιν σου, Ζανζότ.

— Νὰ μὲ συμπαθᾶτε. Τώρα εὐθὺς. Ἐκεῖ ποῦ γυρίζω τὰ χωρία, τριγύρω τοῦ Κρέιλ, ἀκούσαν πολλές φορές τοὺς χωρικοὺς νὰ παραπονοῦνται πῶς δὲν ἔχουν γιατρό, τὸ Κρέιλ ἔχει ἓνα καὶ μόνον. Ὁ ἄλλος πέθανε ἐδῶ καὶ δύο χρόνια καὶ δὲν πῆγε ἄλλος στὴν θέσιν του. Σκέφθηκα, πῶς βρέθη πελατεία ἑτοιμὴ γιὰ τὸν κ. Γεράρδον. Νέος καθὼς εἶνε, μὲ γνώσεις καὶ τόσο καλὸς, γλήγορα θὰ γίνῃ ἀγαπητὸς σὲ ὄλους. Τί ἰδέα ἔχετε;

— Ἡ ἰδέα μου εἶνε ὅτι εἶσαι ἀνθρωπος λαμπρὸς, Ζανζότ. Θὰ κάμω περὶ τούτου λόγον εἰς τὸν υἱόν μου. Θὰ ζητήσῃ νὰ λάβῃ πληροφορίας. Θὰ ὑπάγῃ εἰς Κρέιλ καὶ θὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασίν του.

— Σύντομα, τότε, γιά νά μή φύγη πο-
σῶς ἡ εὐκαιρία. Αὐτό ἦτο ποῦ ἤθελα νά
εἰπῶ. Καί τώρα σᾶς χαιρετῶ, δεσποινίς
Μαρκελίνα.

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου Ζανζότ.

Ὁ ἀπόμαχος κατέβη διά βαρέων βημα-
των καί, ἵνα μή χάσῃ καιρόν, ἀναμφιβό-
λως, ἐτοποθετήθη ἐν τῇ αὐλῇ, ἤρξατο στρέ-
φων τὸ ὄργανόν του καί ἔψαλε :

Ρίξε τὸ δίκτυ σου ἀθόρυβα,
ψαῖα, μίλει σιγά...

Ἡ ἰδέα τοῦ Ζανζότ ἦτο καλή.

Ὀλίγον μετέπειτα χρόνον, ὁ Γεράρδος
ἦτο ἐγκατεστημένος εἰς Κρέιλ μετὰ τῆς
μητρὸς καί τῆς ἀδελφῆς του, ἐν τινι ὠραίᾳ
μονήρει οἰκίᾳ, παρὰ τὸν Λείγηρα.

Μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν, ὁ ἰατρός περι-
πτύχθη τὴν Μαρκελίαν :

— Καθ' ὄλην σου τὴν ζωὴν εἰργάζεσο
δι' ἡμᾶς. Τώρα, εἶνε ἡ σειρά μου. Ἀνα-
παύθητι. Θὰ ἴδῃς, φιλιτάτη μητέρα, πόσον
θὰ ἦσαι εὐτυχής.

— Ναί, ἀναπαύθητι, εἶπεν ἡ Σοφία, καί
μὴ σκέπτοιο πλέον εἰμὴ εἰς τὴν εὐτυχίαν
σου, ἐν μέσῳ τοῦ υἱοῦ σου καί τῆς θυγατρὸς
σου τῶν ὁποίων ἡ ἀφοσίωσις οὐδέποτε θὰ
σοὶ λείψῃ.

Καί ἡ Μαρκελίνα ἐκλινε καί αὐτὴ εἰς
τὸ νά πιστεύῃ ὅτι παρήρχετο δι' αὐτὴν ἡ
κακὴ ὄψις τοῦ βίου.

Ἐὰν ἠδύνατο νά ὑποπτευθῇ ὅτι αἱ δοκι-
μασίαι ἤρχιζον δι' αὐτὴν μόνην !!!

Ὁ Γεράρδος εἶχε μόλις ἐγκαθιδρυθῆ εἰς
Κρέιλ ἀπὸ μηνὸς ἤδη, ὅποτε ὄχημα ἔστη
πρὸ τῆς οἰκίας, νεαρὸς ἀνὴρ κατέβη ἐξ αὐ-
τοῦ, ὠχρὸς, τεταραγμένος, καί ζητῶν τὸν
ἰατρὸν.

Ὁ Γεράρδος ἦτο ἐν τῷ γραφείῳ του.

Ἡ Μαρκελίνα εἶχεν ἐξέλθει.

Ἡ Σοφία ὑπεδέχθη τὸν ἐπισκέπτην.

Ἦτο ὠραῖος καί εὐρωστος νέος εἰκοσιοκτῶ
περίπου ἐτῶν, μὲ μαύρους ὀφθαλμούς ἐκφρά-
ζοντας εὐφροσύνην, μὲ βραχὺ μαῦρον γένειον.

— Δεσποινίς, εἶπε πρὸς τὴν νεάνίδα,
ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ταραχὴν ἐν ἣ μὲ
βλέπετε ... εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ κ. Λουδοβίκου
Βαλόν, τοῦ γνωστοῦ ἐργαστασιάρχου τοῦ
Κρέιλ ... Ὁ πατήρ μου ὅστις εὐρίσκεται εἰς
τὴν ἐν τῷ δάσει τῆς Ἀλάττης ἑπαυλίν του
λά Νοβίς, οὐχὶ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, προσε-
βλήθη ὑπὸ ἀποπληξίας ... Ὁ συνήθης του
ἰατρός, ὁ δόκτωρ Κορδιέ, λείπει ... Μοὶ
ἔδωκαν τὸ ὄνομα καί τὴν διεύθυνσιν τοῦ
ἰατροῦ Γεράρδου ... Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς
τοῦ πατρὸς μου, δεσποινίς ... Εἶνε ἐδῶ ὁ
ἰατρός ; ...

— Τὸν εἰδοποιῶ εὐθύς, κύριε, εἶπεν ἡ Σο-
φία.

Καί ἀκουσίως τῆς, τὸ βλέμμα τῆς ἔμεινε
πρὸς στιγμὴν προσηλωμένον ἐπὶ τῶν ὀφ-
θαλμῶν τοῦ Ροβέρτου Βαλόν, ὕψων ὑπὸ
δακρύων.

— Μὴ χάνετε οὔτε στιγμὴν, δεσποινίς...
ἡ ζωὴ τοῦ πατρὸς μου ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρ-
τᾶται.

Ἡ Σοφία ἔδραμε νά εἰδοποιήσῃ τὸν Γε-
ράρδον, ὅστις πάραυτα κατέβη.

— Εἴσθε ἐλεύθερος, κύριε ; εἶπεν ὁ Ρο-
βέρτος. Δύνασθε νά μὲ ἀκολουθήσητε ;

— Εἰς τὴν στιγμὴν.

— Τότε, πηγαίνωμεν . . . Ἀρκεῖ νά μὴ
φθάσωμεν παρακαίρως.

Ἀνῆλθον εἰς τὸ ὄχημα. Ἀπὸ τοῦ κα-
τωφλίου τῆς οἰκίας, ἡ Σοφία θεώρει τὸν ἀ-
πομακρυνόμενον ἀδελφόν τῆς. Ἐκεῖνος ἐστρά-
φη, καί μετὰ χειρονομίας φιλικῆς :

— Ἐνδεχόμενον, τῇ ἐκράξῃ, ν' ἀναγκα-
σθῶ νά διέλθω τὴν νύκτα πλησίον τοῦ ἀ-
σθενοῦς . . . Μὴ μὲ περιμένετε καί μὴ ἀνη-
συχῆτε.

Τὸ ὄχημα—μικρὸς ἀγγλικὸς δίφρος ἐλα-
φρότατος—ἐγένετο ἄφαντον ἐντὸς μικροῦ
καί χάρις εἰς τὸν ταχύν καλπασμόν κομποῦ
ρωμαλέου ἵππου.

Διέβησαν τὴν ἐξοχὴν, τὸ δάσος τῆς Ἀ-
λάττης καί, μετὰ τινὰ λεπτά, εἰσῆλθον εἰς
δενδροστοιχίαν ἐκ πλατάνων ὑψηλῶν εἰς τὸ
ἄκρον τῆς ὁποίας τὸ ὄχημα ἐκαμψε πρὸ τοῦ
λιθοστρώτου τῆς ἐπαύλειος.

Ὁ Βαλόν κατέκειτο ἐπὶ κλίνης ἐνθα ἐξέ-
βαλλεν ἀσθματικὸν ρόγχον.

Ὁ νεαρὸς ἰατρός τὸν ἐξήτασεν. Ὁ Ρο-
βέρτος δὲν ἀπέσπα ἀπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα.

— Λοιπὸν ; ἠρώτησε. Μήπως ἤλθομεν
ἀργά ;

— Ὅχι, ἀλλ' οὐδὲ στιγμὴν πρέπει ν'
ἀπολέσωμεν.

Τὸν ἐρλεβοτόμησεν. Ὁ ἀσθενὴς ἐκ τού-
του ἀνεκουφίσθη.

Ὡς τὸ εἶχε προΐδει, ὁ Γεράρδος ἠναγ-
κάσθη νά μείνῃ εἰς τὴν ἑπαυλίν καθ' ὄλην
τὴν νύκτα.

Ὁ Βαλόν μετὰ δυσκολίας συνήρχετο εἰς
ἐαυτόν.

Ὁ ἰατρός ἐφοβεῖτο τοπικὴν παραλυσίαν.
Τὴν κατεπολέμησε μετὰ ζέσως διὰ πανίων
μὲ πάγον ἐπὶ τοῦ μετώπου καί περὶ τὴν κε-
φαλήν. Ἡ νύξ παρήλθεν οὕτω, ὡς καί ἡ
πρωία τῆς ἐπαύριον.

Ὁ Βαλόν ἦτο ἐκτὸς κινδύνου.

Μετὰ τὰς πρώτας περιθάλψεις, ὁ Γεράρ-
δος ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ.

— Δὲν εἶμαι τακτικὸς ἰατρός τοῦ κ. Βα-
λόν, εἶπε. Δὲν θέλω νά λέγουν δι' ἐμὲ ὅτι

ζητῶ πελάτας ἐν αὐτῇ τῇ πελατεῖᾳ τοῦ
συναδέλφου μου. Ὁ κ. Κορδιέ θὰ μὲ ἀντι-
καταστήσῃ. Θὰ τῷ ἐξηγήσητε τὸν λόγον
δι' ὃν ἤλθεν.

— Μείνατε, κύριε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος θλί-
βων αὐτῷ τὴν χεῖρα. Τὸ πρῶτον ἦδη ὁ πα-
τήρ μου λαμβάνει ἀνάγκην ἰατροῦ, καί ὁ
ἰατρός Κορδιέ εἶνε φίλος μᾶλλον τῆς οἰκογε-
νεῖας. Θὰ καταστήτε καί ὑμεῖς τοιοῦτος,
δὲν ἔχει οὕτω, κύριε ;

Ὁ Γεράρδος ἀπήντησε μὲ ἐγκάρδιον τὸ
ὑφος εἰς τὴν ἐλευθεριότητα τοῦ νέου.

Ὁ ἀσθενὴς, εἶχεν ὑπεργερθῆ ὀλίγον ἐπὶ
τῆς κλίνης του. Τούς θεώρει. Μὲ τὰς ἐντί-
μους φυσιογνωμίας των, οἱ δύο ἐκεῖνοι νέοι
εἶχον πλασθῆ διὰ νά ἦνε φίλοι.

— Δὲν εἴσθε, νομίζω... ἀπὸ πολλοῦ...εἰς
Κρέιλ ; εἶπε μετὰ δυσκολίας προφέρων τὰς
λέξεις.

— Ἀπὸ μηνὸς μόλις.

— Τότε δι' αὐτό... δὲν σᾶς γνωρίζω . . .
οὔτε... κατ' ὄνομα...

— Ὁ δόκτωρ Γεράρδος... εἶπεν ὁ Ροβέρ-
τος προχωρῶν.

— Γεράρδος... εἶνε τὸ κύριον ὄνομα, ὑπέ-
λαβεν ὁ ἀσθενὴς, ἢ τὸ ἐπιθέτον ;

— Εἶνε τῶντι τὸ ἐπιθέτον μου, ἀπήν-
τησε μειδιῶν ὁ ἰατρός... καί δι' αὐτοῦ πάν-
τοτε μὲ προσαγγρεύουσιν, ἀγνώστωι...ὄνο-
μάζομαι Λαγκῶν.

Ὁ ἀσθενὴς ἐσκίρτησεν. Ἐπανέλαβε βρα-
δέως :

— Λαγκῶν ;

Ἐφαίνετο διερευνῶν τὴν πρὸς στιγμὴν
ἐξασθενήσασαν μνήμην του.

— Λαγκῶν, ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτόν...πε-
ρίεργον... Τὸ ὄνομα αὐτὸ μὲ πλήττει ὡς με-
μακρυσμένη τις ἀνάμνησις ... "Α ! ... ἐνθυ-
μοῦμαι...

Ἐθεώρησε μετὰ προσοχῆς τὸν Γεράρδον.

— Εἶχα γνωρίσει, πρὸ πολλοῦ, πρὸ πολ-
λοῦ ἤδη χρόνου, νεαράν γυναῖκα φέρουσαν
τὸ ὄνομα αὐτό . . . Εἶχεν ἓνα υἱὸν καί μίαν
κόρην.

— Ἐχω ἀδελφὴν.

— Περιμένετε...αἱ ἀναμνήσεις μου ἐπα-
νέρχονται πλέον εὐκρινεῖς. Τὸ παιδίον ὀνο-
μάζετο Γεράρδος... ἡ μικρὰ κόρη ... νομίζω
... Σοφία...

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς μου.

— Εἴσθε υἱὸς τῆς Μαρκελίνας Λαγκῶν ;

— Ναι.

— Ἡ μητέρα σας ζῆ ἔτι ;...

— Διαμένει εἰς Κρέιλ μετ' ἐμοῦ...

Ὁ Βαλόν ἀφέθη νά βυθισθῇ εἰς ρεμβά-
σμόν ὅμοιον πρὸς ὕπνον. Ὁ Γεράρδος καί
ὁ Ροβέρτος ἠπατήθησαν ὡς πρὸς αὐτό, καί
ἤδη ἠταιμάζοντο νά ἐξέλθωσι, βαδιζοντες
εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν των, ὅτε ὁ ἐργоста-
σιάρχης τοὺς ἀνεκάλεσεν.

— Ἰατρέ, εἰπέτε πρὸς τὴν μητέρα σας
ὅτι εἶμαι ὁ Λουδοβίκος Βαλόν. Δὲν θὰ ἐλη-
σμόνησε βεβαίως τὸ ὄνομά μου. Καί εἰπέτε
τῆς ὅτι μοὶ ἐσώσατε τὴν ζωὴν. Εἶμαι βέ-
βαιος ὅτι αὐτὸ θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Ὅτε ὁ Γεράρδος ἐπανήλθεν εἰς τὰ ἴδια,
περιπτυσσόμενος τὴν μητέρα του, τῇ εἶπεν :

— Ἐχω ἓνα πελάτην γνώριμόν σας.

— Ἀλλὰ ποῖον ; ὑπέλαβεν ἐκείνη ταρα-
χθεῖσα.

— Τὸν κ. Λουδοβίκον Βαλόν, τὸν μέγαν
ἐργαστασιάρχην.

— Τῶντι τὸν εἶχον γνωρίσει πρὸ εἰκοσι
καί πλέον ἐτῶν εἰς Σαιντ Οὐέν κατ' ἀρχάς,
ὅπου ἦτο ἀπλὸς ὑποδιευθυντής, εἶτα εἰς
Ἄγιον Διονύσιον, ὅπου ἦτο διευθυντής.

— Ἡ θέσις του ἐγένετο κατὰ πολὺ ἀνω-
τέρα, ἔκτοτε, θεωρεῖται βαθυπλοῦτος. Νο-
μίζω ὅτι ἀπέκτησα τὴν φιλίαν τοῦ πατρὸς
καί τοῦ υἱοῦ, διότι ἀνευ ἐμοῦ ὁ κ. Βαλόν
ἠθέλεν ἀποθάνει.

— Λοιπὸν, ὑπέλαβεν ἐκείνη, ἦτο δάνειον
τὸ ὁποῖον ἐξωφλήθη, διότι τῷ ὠφέλις καὶ
σὺ τὴν ζωὴν σου.

— Πῶς τοῦτο ;

Ἡ Μαρκελίνα τῷ ἀφηγήθη τὸ συμβεβη-
κὸς τῆς διώρυγος τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

— Καί τίποτε δὲν μοὶ εἶπε δι' αὐτό ἢ
ἐψιθύρισεν ὁ νέος.

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἀπέμεινε τοιοῦ-
τος ὁποῖον τὸ παλαι εἶχον γνωρίσει αὐτόν
γενναϊόφυχος καί μετρίοφρων.

Πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ αὐτὸς δίφρος ὅστις εἶχε φέρει τὸν Ροβέρτον ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἱατροῦ.

Ὁ Βαλόν, εὐστραφής, εὐρύνοτος, μὲ τὴν ὄψιν παχύσαρκον καὶ αιματώδη, κατέβη τοῦ δίφρου βαρέως, ἀφίνων τὸν χαλινὸν εἰς μικρὸν ἠνίοχον.

Ἐσήμανε καὶ εἰσῆλθεν. Ἡ Μαρκελίνα τὸν εἶχε πκρατηρήσει. Τὸν εἰσήγαγεν ἐντός.

Ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλιντρου ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ. Ἐσπόγγισε τὸν ἰδρώτᾳ του, ἀνέπνευσεν ἀσθματικῶς.

Εἶχε πολὺ ἀλλοιωθῆ, καὶ αὐτὸς. Εἶχε καταστῆ ἀγνώριστος, ὥσως ἡ Μαρκελίνα. Κατέστη φαλακρός, τὸ γένειόν του ἐλευκάνθη. Τὰ μόνα ἀπομένοντα αὐτῷ ἴχνη ἐκ τοῦ Βαλόν τοῦ παρελθόντος ἦσαν τὸ πνευματώδες τοῦ ὕφους του καὶ ἡ ζωηρότης τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ Μαρκελίνα πάραυτα τὸν ἀνεγνώρισεν ἀλλ' ἐκείνος ἀπέμενεν ἐνδοιάζων.

— Ἡ κυρία Λαγκών, ἡ μήτηρ τοῦ ἱατροῦ Γεράρδου ; ἠρώτησεν.

Ἐκείνη ἐμειδίασε μετὰ μελαγχολίας.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε Βαλόν, εἶπε.

— Σεῖς, Μαρκελίνα, σεῖς ! ἐτραύλισε.

Καὶ εἰσιώπησεν. Ἀμφότεροι ἐθεώρουν ἀλλήλους ἀπλήστως. Ἐκείνος πρῶτος διέλυσε τὴν σιγὴν, ἵνα εἶπῃ, δις ἐπανειλημμένως :

— Μετὰ εἴκοσιν ἔτη ! μετὰ εἴκοσιν ἔτη !

Ἐνυπῆρχεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ μελαγχολία, ἀνέκφραστός τις λύπη, ἀλλὰ καὶ πολλὴ ἐξ ἄλλου γαλήνη. Ὁ ἔρωσ δὲν ὑφίστατο πλέον. Δὲν ὑφίστατο πλέον εἰμὴ θελκτικὴ τις ἄμα καὶ θλιβερά ὀλίγον ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος.

Ἐπὶ τῶν χειλέων των, ἀμφοτέρων, τὸ αὐτὸ ἐπλανήθη μειδίαμα.

— Χαίρω διότι σὰς ἐπανευρίσκω, Μαρκελίνα ...

— Ἀμφιβάλλετε ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ ἐμὲ κατέχει αἴσθημα, κύριε Βαλόν ;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ἐκείνος εὐθύμως ... Δὲν εἴσθε ποσῶς ἀξιαγάπητος, ὅτε εἴσθε εἰκοσιπέντε ἐτῶν ...

Ἐκείνη ἔκαμε κίνημα δι' οὗ ἐπέδειξε τὴν λευκανθεῖσαν κόμην της.

— Ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἐνδεχόμενον, ἀλλὰ σήμερον δύναμαι νὰ ἦμαι τοιαύτη, μοι εἶνε ἐπιτετραμμένον.

Ἐλαβε τὰς χεῖράς της καὶ τὰς ἔθλιψε ἐλαφρῶς.

Ἀπέμεινα πιστὸς εἰς τὴν ἀνάμνησίν σας, ὠραία τῆς Κολάσεως ... Δὲν ἐνυμφεύθη ποσῶς ἐκ δευτέρου ! ...

Ὁ χονδρὸς ἐργοστασιάρχης ἐθεώρει τὴν Μαρκελίναν μετὰ τινος τρυφερότητος. Τὸ παρελθὸν τῷ ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην.

— Αἶ, τέλος πάντων, πῶς μεταβαλλεται τις ! Σεῖς Μαρκελίνα, εἴσθε ἀκόμη ὠραία, ὠραιότατη μάλιστα μὲ τὴν λευκὴν σας κόμην ... ἐν τούτοις δὲν θὰ σὰς ἀνεγνώριζον ... ἀλλ' ἐγὼ ... αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου κατέπεσον, καὶ ἔγεινα προγαστωρ ... πῶς γηράσκωμεν, πῶς γηράσκωμεν ! ... Καὶ ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἠδυναμεθα νὰ συζευχθῶμεν ὅτε σὰς εἶχον συναντήσῃ εἰς Σαίντ Οὐέν ...

Καὶ μεταβαλλων θέμα ὁμιλίας :

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶνε θελκτικὸς ὁ υἱὸς σας ... Αὐτὸν θὰ ἔχω τοῦ λοιποῦ ὡς ἱατρόν μου, ἐγὼ ... καὶ ταχέως θ' ἀποκτήσῃ πελατεῖαν, βλέπετε ... ὅταν μάθουν ὅτι εἶνε φίλος μου καὶ φίλος τοῦ υἱοῦ μου ...

— Πόσον εἴσθε ἀγαθός, κύριε Βαλόν ...

— Ναί, ἀπέμεινα καλὸς ἄνθρωπος, ὡς πρὸς αὐτὸ μόνον δὲν μετεβλήθη ... ἀλλ' ἡ κόμη μου ἠραιώθη καὶ ἔγεινα προγαστωρ ... καὶ τί προγαστωρ ! !

Ἐγέλα πάσαις δυνάμεσι, διὰ γέλωτος ἐλευθερίου καὶ ἀπροσποίητου.

— Διὰ ν' ἀποκτήσῃ ταχύτερον τὴν πελατεῖαν, πρέπει νὰ ἦνε ὄρατος ὁ υἱὸς σας, καὶ τὸ καταλληλότερον μέσον, εἶνε τὸ νὰ τὸν συστήσωμεν διὰ μιᾶς εἰς τὴν κοινωσίαν τοῦ Κρέιλ. Λοιπόν, ὠραία συμπίπτει τὸ πρᾶγμα. Κατ' ἔτος, ἐπὶ τῇ ἐπετειῷ τῆς γεννήσεως τοῦ υἱοῦ μου, δίδω χορὸν ὑπαίθριον ἐν τῇ ἐπαύλει μου λὰ Νοβίς. Πρέπει νὰ ἔλθῃτε ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἱατροῦ Γεράρδου. Καὶ θὰ φέρετε ἐπίσης καὶ τὴν κόρην σας. Δὲν θὰ ἔχῃ πολλὰς τέρψεις, ἡ μικρά, αὐτὸ θὰ τὴν διασκεδάσῃ.

— ὦ ! ἐγὼ, κύριε Βαλόν, νὰ ἐμφανισθῶ εἰς διασκεδάσιν ... μὴ σκέπησθε ποσῶς τοιοῦτό τι ... τόσον εἶμαι γραῖα ...

— Ὅχι τόσον γραῖα ... λοιπόν ... Εἴσθε ἀκόμη λαμπρά, ἰδοὺ ὅτι σας τὸ λέγω.

— Ἐκφράζεσθε ὡς ἐὰν μ' ἐβλέπετε πρὸ εἴκοσι ἐτῶν. Καὶ τόσον ἔχω ἀπομάθει τὸ νὰ ἐξέρχωμαι, τόσον εἶμαι ἀδεξία, τόσον ἄτολμος ...

— ὦ, ὦ ! Θέλετε νὰ στείλετε παρ' ἐμοὶ τὴν κόρην σας ; Ἐὰν ναί, ὑποχρεοῦσθε νὰ τὴν συνοδεύσητε. Μὲ τὸν ἀδελφόν της μόνον, ἡ μικρά, θὰ ἐστενοχωρεῖτο ... Πρέπει νὰ ἦσθε ἐκεῖ. Δέχθητε, θὰ μ' εὐχαριστήσητε ...

— Δέχομαι λοιπόν, ὅσον τοῦτο καὶ ἂν ἀντίκειται πρὸς τὰς ἐξεις μου ... Δέχομαι, ἀλλ' ὑπὸ ἑνα ρητὸν ὄρον ...

— Ὅ, τι ἀγαπάτε.

— Θὰ μὲ ἀφήσητε ἐν τῇ σιᾷ. Μὴ προβῆτε εἰς συστάσεις. Ἐννοῶ νὰ μείνω ἐκεῖ ἀπαρτηρήτος. Ἀπέμεινα ἀγρία. Εἶνε μεγάλη θυσία ἢ πρὸς χάριν σας κάμνω τὸ ν' ἀφήσω τὴν μοναξίαν μου. Μὴ τὸ λησμονήσητε.

— Ὅχι, δὲν τὸ λησμονῶ. Λοιπόν, σύμφωνοι. Ἡ ἐορτὴ θὰ ἦνε εἰς τὰς 22 Ἰουλίου. Καὶ χωρὶς πολυτελεῖς περιβολὰς ... Ὅλοι αἱ κυρίαί θὰ ἦνε μετημφιεσμένα εἰς χωρικὰς, ποιμενίδας, γαλακτοπώλιδας παντὸς ἔθνους ... Ὅλοι οἱ ἄνδρες εἰς χωρικοὺς ... Πρᾶγμα μὴ ἀπαιτοῦν, βλέπετε, μεγάλας δαπάνας ...

Ἠγέρθη ὅπως ἀπέλθῃ καὶ τῇ ἔθλιψε μετὰ ζήσεως τὰς χεῖρας.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχής διότι σας ἐπανεῦρον ! ... Μοὶ φαίνεται ὅ,τι μέλος τῆς οἰκογενείας μου ἔλειπε καὶ ὅτι ἐπανῆλθεν ...

Ἀἰθλήθη βαρέως τὸ ὄχημά του, πνευστιῶν.

Ἡ Σοφία καὶ ὁ Γεράρδος μετὰ χαρὰς ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν τῆς μητρός των.

— Ἀφοῦ θὰ μὰς συνοδεύσης, εἶπεν ἡ Σοφία, θὰ ἦνε διπλὴ πανήγυρις δι' ἡμᾶς... ἄλλως δὲν θὰ ἐδεχόμεθα ... Καὶ ἀφοῦ θὰ

φοροῦν ἐνδυμασίας χωρικῶν, θὰ παρασκευάσω τὴν περιβολὴν μου ἡ ἴδια.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τοῦτο, εἶπε μειδιῶσα ἡ Μαρκελίνα, σὲ θέλω νὰ ἦσαι εὐμορφος.

Καὶ αἱ ἡμέραι αἵτινες ἐπηκολούθησαν ἀφιερῶθησαν εἰς τὰς προητοιμασίας.

Τέλος ἡ 22 Ἰουλίου ἐπῆλθεν.

Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρός. Ἡ ἡμέρα ὅλη ὑπῆρξεν εὐήλιος. Ἡ θερμότης ἦτο ὑπερβολικὴ, ἀλλ' ὁ χορὸς τὸ ἐσπέρας ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν ἐν πλήρει ὑπαίθρῳ καὶ μετὰ τῶν δένδρων.

Ἀνεχώρησαν, περὶ τὴν πέμπτην, διὰ τοῦ ὄχηματος τοῦ Γεράρδου.

Ὁ νέος εἶχε φορέσει περιβολὴν χωρικοῦ τῆς Βρετάννης : πλατύγυρον πῖλον, κοντὸν σάκκον μὲ πολλὰ κομβία, ἐστωκάρδιον μακρότερον, χρωματιστὸν περισκελίδα μὲ μεταλίνα κομβία καὶ μακρὰς περικνημίδας.

Ἡ Μαρκελίνα εἶχεν ἐρευνησεί μετὰ τῶν παλαιῶν της ἐσθῆτων καὶ ἐφιλοτέχνησε περιβολὴν χωρικῆς ἰσπανίδος δι' ἑαυτήν· μακρὸς μαῦρος πέπλος ἐτυλίσσετο περὶ τὴν χιονώδη κόμην της. Εἰς τὰ ὠραία της ζοφερά βλέμματα ἐνυπῆρχε, κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, πλειοτέρα τοῦ συνήθους φαίδροτης. Ἡσθάνετο ἑαυτὴν εὐτυχῆ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τῶν δύο της τέκνων.

Καὶ ἡ Σοφία ;

Αὕτη ἦτο θρίαμβος ἀπροόπτου νεότητος, πρωτοτυπίας.

Ἐφόρει ἀνοικτόχρου ἐσθῆτα χωρικῆς τῆς Λιμόγης μὲ τεχνητὰ ράκη χρωματισμῶν ποικιλοχρῶν, καὶ παρόμοιον χιτωνίσκον, κοσμοῦμενον ἄνωθεν δι' ὑφάσματος ὑπερύθρου μετὰ μεγάλου θυλακίου. Τὸ ὑποκάμισον ἐδυθίζετο ἐντὸς μαύρου στηθοδέσμου. Ὁ πῖλός της ἦτο ἐκ χονδρὰς ψιαθοῦ μὲ κόμβον ἐκ κιτρίνου βελούδου. Μεταξωτὸν μανδύλιον κατερχόμενον, ὅπισθεν τοῦ πῖλου, περιέβαλλε τὴν κόμην της.

Ἀπὸ τοῦ ὤμου της ἐκρέματο μικρὸν ἔγχωρον μουσικὸν ὄργανον, ἀνηρτημένον διὰ λωρίδος.

— Τί εἶδους ἐνδυμασία εἶνε αὕτη ; ἠρώτησεν ὁ ἀδελφός της, γελῶν.

— Γυνὴ κιθαρωδὸς ... Εἶνε εἰκὼν τὴν ὁποίαν εἶδον πέρυσιν εἰς τὴν Ἐκθεσίαν. Τὴν ἐνεθυμήθη. Τὴν ἀντέγραψα ἀπὸ μνήμης.

Ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ ἡ χάρις της, τὸ μετριόφρον τοῦ ὕφους της, τὸ ἀριστοκρατικόν, ὑπὸ τὴν περιβολὴν αὐτὴν πωχρῆς τυχοδιώκτιδος, συνεδύαζε τὴν σφριγῶσαν νεότητα τῶν εἰκοσὶ της ἐτῶν καὶ τὴν φαιδρότητα, μετ' ἄκρας τινὸς ἐπιφυλακτικότητος, πρᾶγμα οὐδεμίαν προσδίδον αὐτῇ ὁμοιότητα πρὸς τὴν εὐειδῆ τραγωδίστριαν τῶν τριόδων.

— Ἄν ἐπαίξεις τὸ ὄργανον αὐτό, εἶπεν ὁ Γεράρδος μαστιγῶν τὸν ἵππον, θὰ σοὶ ὑπεσχόμην πολλὰ κέρδη ...

Τὸ ὄχημα ἐξῆλθε τοῦ δάσου, ἀφοῦ τὸ ὑπερέβησαν ἐν τῇ πορείᾳ του πολλὰ ἄλλα ἄμαξαι, λαντῶ καὶ δίφροι, ὅλοι κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν ἐπαυλίαν λὰ Νοβίς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΤΟ ΤΑΞΙΜΟΝ

Νεαπολιτανικὸν διήγημα

ὑπὸ

SALVATORE DI GIACOMO

[Τέλος]

Ἡ Καπιανὴ ἦτο ἐγγυὸς αὐτοῦ· εἶχε θέσει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ, κλίνασα διὰ νὰ τὸν θεωρήσῃ, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τὴν ἴδῃ. Παρευθὺς ἡ ἠλιακὴ ἀκτίς τὴν ἐφώτισεν, αὐτὴν ἐπίσης, φωτίζουσα τὸ στήθος της, τὸν λαϊμόν της καὶ τὴν κόμην της, ἀτινα ἐφάνησαν ὡσπυροπούμενα. Ἦτο αὕτη ξανθὴ, ἰσχνή, ὀλίγον καχεκτικὴ, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της ἐφάνετο ὡς ὄν ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστού. Ἐπὶ τῶν κροτάφων ἡ κόμη της ὠμοιάζε πρὸς αἴγλην ἐξ ἀπέφθου χρυσοῦ, ὅθεν ἀνέδιδε ροδόχρους λοβὸς μικροῦ καὶ λεπτοῦ ὠτός.

— Τί κάμνεις ; ἠρώτησε.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀμάντης, ἐκύταζα τὸν ἥλιον.

— Πῶς εἶσαι ;

— Καλὰ. Καὶ σὺ ;

— Καὶ ἐγὼ καλὰ.

Ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμματος ἔδραν.

— Ἀλήθεια, εἶπεν, ἐνῶ εὐρίσκειτο εἰς τὴν σκοτίαν τοῦ ὀπισθοδόμου τοῦ ἐργαστηρίου, ἐπῆρα τὰ ἔγγραφα.

Ὁ Βίκτωρ ἐξέφερε στεναγμόν, καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ἐκείνη ἐπανάλαβεν :

— Ἐπῆρα τὰ ἔγγραφα. Ὁ Ἀστυνόμος ἠθέλησε νὰ μάθῃ πῶς ὀνομάζεσαι. Βίκτωρ Ἀμάντης. Αἶ : Ἀμάντης ;

Ἐκεῖνος ἐστράφη ἀποτόμως.

— Ὁ Ἀστυνόμος ; καὶ γιατί ἀνακατεύεται αὐτός 'ς αὐτὴν τὴν δουλειά ;

— Γιατί ;

Εἶτα ἐπορφυρώθη ὅλη, καὶ καταβιβαζουσα τὴν κεφαλὴν :

— Ξέρεις ὅτι ἔτσι συνειθίζεται, ἐπιθύρουν. Ἀπ' αὐτὸν πρέπει νὰ περάσωμεν.

Ἐπεγένετο μακρὰ σιγή. Αἴφνης ἡ Χρηστίνα ἐθεώρησε τὸν Ἀμάντην.

Οὗτος εἶχε στηριζομένους τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ ἐκρυπτε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας.

— Τί ἔχεις ; τὸν ἠρώτησε. Μήπως δὲν εἶσαι καλὰ ;

Ἐκεῖνος ἀνένευσε. Μετὰ τινα στιγμὴν εἶπε ξηρῶς :

— Θὰ κλείσω τὸ ἐργαστήρι καὶ θὰ πάγω σπίτι...

Πρώτη ὠρθάθη δι' ἄλματος, ἔλαβε τὸ λαχουρίον της καὶ τὸ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ βραχιονός της.

— Τί κάμνεις ;

— Φεύγω. Θέλεις νὰ κλείσῃς τὸ ἐργαστήρι ; ... Φεύγω.

Ἀντενωτίσθη εἰς τὸν τοῖχον, τὸ λαχουρίον της ἔχουσα ὑπὸ τὸν βραχίονα, τὰς δὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῶν γονάτων. Ἐκεῖνος ἀνεζήτησε περίξ καὶ ἐπεβράδυνεν.

ὑπὸ τὴν θύραν ἡ Χρηστίνα ἤρξατο ἔχουσα :

Ἦθελα καλὰ νὰ μάθω ἂν ἀλήθεια μ' ἀγαπᾷς,

Ἦ μὲ 'νόμισες παιγνίδι, ποτηράκι μου χρυσό.

Ἐκ τοῦ βάθους τοῦ βαφείου ἡ φωνὴ τοῦ Βίκτωρος ἠκούσθη ἐρωτώσα :

— Τί λές ;

— Τίποτε . . . τραγουδῶ. Θυμοῦμαι τὸν τόπον μου.

— Ὡραῖο πρᾶγμα ! τὴν Καπὺν ! εἶπεν ὁ Βίκτωρ ἐξεργόμενος τοῦ σκότους.

— Βέβαια ! ἀπεκρίθη ἐκείνη στραφεῖσα, μὲ τὰς παρειὰς πορφυράς. Ἡ Νεάπολις εἶναι καλλίτερη ἀκόμη. Ἄχ ! ἄμποτε νὰ μὴν ἐρχόμενα ποτέ !

— Καὶ γιατί τότε ἦλθες ;

Ἡ Χρηστίνα ἐδόξε τὴν χεῖρά της.

— Μαῖρά μου ἦτανε, ἐπιθύρουν.

Ἐνῶ ἐκεῖνος ἔκλειε τὸ ἐργαστήριον καὶ ἔθετε τὰς στερεὰς ἀλύσεις, ἡ Χρηστίνα ἀντενωτισμένη εἰς τὸν τοῖχον ἤρξατο αὖθις ἔχουσα :

Ὅ,τι 'θέλαμε νὰ κάνουμε, λοιπόν ! ἄς τὸ κάνουμε,

Ἄφου δὲν θέλ' ἡ μάνα σου νὰ παντρευθοῦμε...

Ἡ κλεῖς ἔτριξεν εἰς τὸ κινητὸν κλειθρον. Ἐκείνη ἐστράφη ἐπ' ὀλίγον διὰ νὰ ἴδῃ, εἶτα ἐξηκολούθησε :

Πάρ' τὰ ρουχὰ σου καὶ πάμε,

Πάμε... ἄχ !...

Καὶ τὸ ἔσμα της ἔληξεν εἰς βραγγυώδη κραυγὴν.

Ὁ Βίκτωρ ἐφώνησε παραφύρως :

— Χρηστίνα !

Οἱ διαβάται τοὺς προσέβλεπον ἐκπληκτοί.

Ἐκείνη ἐφόρεσε τὸ λαχουρίον της καὶ ἔφυγε δρομαία οἰκὴν παράφρονος.

Ε'

Ἐν τῇ γαλιηνικῇ νυκτί, ὁ μέγας ἐσταυρωμένος καθίστατο ἄχρους ἐντὸς ἐρυθρωποῦ βάθους. Διεκρίνοντο τὰ ὀδοντοειδῆ ἄκρα τοῦ θόλου φαινομένου οἰονεῖ μελανοῦ νέφους σκιαζοντος τὸν σταυρόν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ στήθους του εὐρίσκοντο ἐν τῇ σκιᾷ, ἑτέρα δ' ἀλλόκοτος σκιά, ἡ τῶν φανῶν, ἐκινεῖτο ἀκαταπαύστως περίξ, ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐνῶ, ὡς ἀνάθημα, ἐκρέμαντο δύο βακτηρία. Ἀπὸ τοῦ στήθους μέχρι τῆς περιθλιβούσης τὴν μέσην ζώνης, τὸ σῶμα ἐφωτίζετο καὶ αἱ αἰμοσταγεῖς πληγαὶ ἐφαίνοντο ἀναζωογονούμεναι. Ἄλλ' ἄπαν τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ, ὁ θόλος καὶ ἡ βᾶσις ἐσχημάτιζον μελανὸν καὶ ἀλλόκοτον ὄγκον κηλιδοῦντα τὴν λευκὴν πρόσοψιν ἐκκλησίας. Ἡς αἱ ἄνω γραμμάδι διεκρίνοντο σαφῶς εἰς τὸν κυανῶν οὐρανόν.

Ἡ Καπιανὴ, διελθούσα ἐκ τῆς συνοικίας Ἀστούτη, ἔβη εὐθὺ πρὸς τὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἐγονυπέτησε βιαίως.

Τὴν ἐξεδιώξαν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βίκτωρος καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἀμάντη τὴν ἐξέβαλε τοῦ οἴκου ὠρομένη :

— Ἐξώ ! ἐξώ ! βρωμογυναῖκα ! Ἐξ' ἀπὸ τὸ σπῆτι μου ! Ἐδῶ τῶνε τίμιος ψαμί.

Τιμὴ... ἄρτος ! Καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Ἀντετιέλου ἦτο παροῦσα καὶ ἄπαντες τὸ ἐγνώ-

ρίζον, ὅτι ἐκ νέου ὁ Βίκτωρ εἶχεν ἀναλάβει τὰς μετὰ τῆς Ἀμαλίας ἐρωτικὰς σχέσεις του, καὶ ἡ Ἀμαλία ἐκραύγαζεν ὡσαύτως :

— Ἐξώ ! ἐξώ ! Γύρισε 'ς τὴν Καπὺν !

Καὶ τὰ ἔγγραφα ! Καὶ οἱ τρεῖς μῆνες στερήσεων, μονήρους βίου, ἐξευτελισμῶν ! Καὶ τὸ τάξιμον ; Τὸ τάξιμον, ὅπερ ἐκεῖνος τῇ ἔκαμεν ; Ὡ ! Θεέ ! Θεέ ! Θεέ !

— Σὺ τὸ ξέρεις ! . . . ἐφώνησε πρὸς τὸν Χριστόν, τὰς χεῖρας κρεμασμένας ἔχουσα εἰς τὰς περικυκλούσας τὸν ἐσταυρωμένον κηλικίδας, σὺ τὸ ξέρεις, τί ὑπέφερα ! Τὸν βίον μου, σὺ τὸν ξέρεις, σταυρωμένε Χριστέ ! Καὶ σὺ μὲ βιάζεις νὰ γυρίσω πάλι 'ς αὐτόν, γιὰ ταῖς ἀμαρτίαις μου. Ἐγὼ, ἠθέλα νὰ σωθῶ. Ὅλα τὰ ἔκαμα, ὅλα τὰ ὑπέφερα, διὰ νὰ σωθῶ ! Σὺ δὲν τὸ 'θέλησες. Καὶ γένοιτο ! γένοιτο ! γένοιτο !

Ἡγέρθη, ἀπέριψε τὴν κόμην της πρὸς τὰ ὀπισθεν, ἐκαλύφθη διὰ τοῦ λαχουρίου της. Εἶτα ἔβη ἀκόμη, ἀποφασιστικῶς, τέσσαρα ἢ πέντε βήματα, ἔλαβεν ἀπὸ χαμαὶ λίθον, καὶ ἐκρούσε δι' αὐτῆς τὴν χθαρμαλὴν θύραν τῆς οἰκίας ἀκολάστου βίου.

Παράθυρόν τι ὕπννοιχθη.

Γραῖας φωνὴ ἠρώτησε :

— Ποῖος εἶναι ;

Καὶ αὕτη ἀπεκρίθη, ἀπερρίπτουσα τὸ λαχουρίον τῆς κεφαλῆς της καὶ θεωροῦσα πρὸς τὰ ἄνω :

— Ἐγὼ. Ἡ Καπιανὴ.

Γβ.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἄν μ' ἐζήτηι.
— Εἶσαι ἀρκετὰ εὐμορφος, νομιζῶ, καὶ ἐξ ἄλλου, μοὶ φαίνεται ἐπίσης ὅτι ὁ γάμος αὐτός θὰ τῷ ἦτο ἀρκούντως ἐπαφελής.

— Λοιπόν, περὶ τοῦ κ. Βονέ διμιλεῖς ;

— Καὶ περὶ τίνος λοιπόν ἠθέλεις ; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ἡ Ἰουλιανή.

— Τί εἶσαι ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀννέτα. Ἄ ! τί εἶσαι !

Ἡ Ἰουλιανὴ τὴν ἠτένισεν ἀναυδος.

— Πῶς φαντάζεσαι, εἶπε γελῶσα ἡ Ἀννέτα, ὅτι θὰ ἐσκεπτόμην εἰς ἄνθρωπον ὅστις τίποτε δὲν ἔχει ὅταν, πλησίον αὐτοῦ, βλέπω ἄλλον μὲ ἑκατομμύρια !

— Τὸν κ. Δερόδην ;

— Διατί ὄχι ;

— Ἐνομίζεις ὅτι περὶ τοῦ κ. Δερόδη σοὶ ὠμίλων !

— Καὶ διατί νὰ μὴ τὸ ἐνομίζω· ἂν εἶμαι ἀρκετὰ εὐμορφος διὰ τὸν κ. Βονέ, δὲν εἶμαι λοιπόν καὶ διὰ τὸν κ. Δερόδην ;

— Δὲν πρόκειται περὶ καλλονῆς, ἀλλὰ περὶ πλοῦτου· ὁ κ. Δερόδης εἶνε, λέγουν, υἱὸς οἰκογενεῖας πλουσιωτάτης...

— Ἐταιρία ὑλοποιείων καὶ κατοπτρο-

ποιείων τοῦ Ὀστρεβάν, δέκα χυτήρια κλπ. Ἴδου ἡ κοινωνικὴ θέσις τοῦ Δερόδου καὶ Σα. Τὴν γνωρίζω καλῶς, ὡς βλέπεις, καὶ ἔνοοις ἐπομένως διατὶ προτιμῶ τὸν κ. Δερόδον τοῦ κ. Βονέ, ὅστις εἶνε υἱὸς μυλωνοῦ.

— Ὡ! Ἀννέτα!

— Τί! Ἀννέτα. Ὁ κ. Δερόδης θέν εἶνε ἀνὴρ τὸν ὁποῖον πᾶσα νεανίς ὀφείλει νὰ ἐπιθυμῇ διὰ σύζυγον ... καὶ μάλιστα ὅταν δὲν ἔχη χρήματα;

— Μοὶ φαίνεται ὅτι σὺ δὲν εἶσαι ἀπὸ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν.

Ἡ Ἀννέτα ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ ἔβη πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, ἣν περιεπτύχθη.

— Μὴ νομίζεις ὅτι λησμονῶ ὅτι δι' ἐμέ ἔκαμες καὶ ὅτι δὲν σοὶ ὀφείλω δι' αὐτὸ χάριν. Ἀδυνατῶ νὰ φαντασθῶ ἀδελφὴν καλλιτέραν σου καὶ μᾶλλον γενναϊόδωρον. Ἀλλὰ δὲν ἔπεται ἐκ τοῦ καλοῦ τὸ ὁποῖον μοὶ ἔκαμες ὅτι δὲν ὀφείλω νὰ κάμω τι καὶ ἐγώ. Ἄφες με νὰ ἐπιδιώξω γάμον, ὅστις θὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς πόθους μου, τὰ ὄνειρά μου ἂν ἀγαπᾷς, καὶ ὅστις θὰ μοὶ ἀσφαλίσῃ τὸν βίον, τὸν ὁποῖον ἀπαιτοῦσιν αἱ ὀρέξεις μου καὶ ἡ ἀνατροπὴ μου.

— Πῶθ θὰ τὸν εὕρῃς, αὐτὸν τὸν σύζυγον; Δεῖξόν μοι αὐτὸν καὶ ἔσο βεβαία ὅτι θὰ σὲ συντρέξω.

— Ἀκριβῶς, σοὶ ζητῶ νὰ μὴ μὲ συντρέξῃς καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃς ἐλευθέραν, διότι δὲν συμφωνοῦμεν οὔτε ὡς πρὸς τὰς ἰδέας οὔτε ὡς πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις.

— Μοὶ ἐμπνέεις φόβον.

Ἡ Ἀννέτα ἤρχισε νὰ γελά.

— Λογάριασε πόσαις φοραῖς ἕως τώρα σοὶ ἐνέπνευσα φόβον, καὶ εἶπέ μοι τὰ ἐξ αὐτῶν... σοβαρὰ ἀποτελέσματα, θὰ ἴδῃς ὅτι δύνασαι νὰ ἔχῃς ἐπ' ἐμοῦ ἐμπιστοσύνην. Εἶσαι κατὰ τέσσαρα ἔτη μεγαλειτέρα μου, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ μικρὰ κόρη. Σὲ ἀναγνωρίζω καθ' ὅλα ὡς μεγαλειτέρα μου καὶ πεπειραμένην ὡς πρὸς πᾶν ἄλλο, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν γάμον, εἴμεθα πρὸ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ὁμηλικεῖς καὶ ἐγὼ μάλιστα μοὶ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἡ μεγαλειτέρα. Λοιπὸν, ὠρίμως πάντοτε σκέπτομαι, ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα, καὶ δι' αὐτὸ μὲ εἶδες πάντοτε ἀποπειρηθεῖσαν συνεικίσια, τὰ ὁποῖα μοὶ προέτεινες ἕως τώρα, μᾶλλον διότι δὲν ἦσαν σύμφωνα πρὸς τὰς ἰδέας μου ἢ διότι οἱ προτεινόμενοι δὲν μοὶ ἤρεσκον.

»Νομίζεις λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀννέτα, δι' ὕψους δογματικοῦ προκαλέσαντος μειδιᾶμα τῆς Ἰουλιανῆς, ὅτι μία κόρη ἐπιθυμοῦσα ν' ἀποκατασταθῇ δὲν μανθάνει τὸν κόσμον καὶ τὴν πολιτικὴν; Τὴν σήμερον, ἴδου τίνες οἱ προτιμητέοι διὰ γάμον: ὁ μηχανικός, ὁ καθηγητὴς καὶ ὁ στρατιωτικὸς κόρη στρατιωτικοῦ, τὸν στρατιωτικὸν προτιμῶ καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ γίνῃ ὁ Δερόδης σύζυγός μου· ἔχει καὶ θέσιν καὶ περιουσίαν.

— Δὲν ἔχει εἰμὴ πολὺ μεγάλην περιουσίαν.

— Αὐτὸ δὲν μ' ἐνοχλεῖ καὶ τόσον, δέκα χυτήρια, ὑελικά, κάτοπτρα, χημικὰ σκευασία, ἡ ὑπερηφάνεια μου, δὲν φθάνει ἕως τοιούτου σημείου, ὥστε νὰ μεμφθῶ τοὺς γονεῖς τοῦ συζύγου μου ἐπὶ τῷ ὅτι πωλοῦσι τι, ὅ-

ταν μάλιστα κερδίζωσι χρήματα, καὶ πολλὰ: ὁ πενθερός, εὐγενὴς ἄλλως τε, θὰ εἶνε ὁ ἐμπορευόμενος: ὁ σύζυγός μου θὰ εἶναι δικηκτής, συνταγματάρχης, στρατηγός, καὶ θὰ διάγω τὸν εὐάρεστον βίον συζύγου ἀξιωματικοῦ... πλουσίας.

— Καὶ ἂν ὁ κύριος Δερόδης δὲν θέλει νὰ νυμφευθῇ;

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμεν· ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει ὅτι ἄνδρες ἔχθροι τοῦ γάμου ἐνυμφεύθησαν χωρὶς νὰ τὸ θέλωσι καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ γνωρίζωσι τὸ πῶς παρεσύρθησαν; διατὶ νὰ μὴ συμβῇ καὶ εἰς τὸν κ. Δερόδον, ὅτι καὶ εἰς ἐκείνους. Δὲν θὰ ἤμαι, νομίζω, ἡ πρώτη πτωχὴ κόρη τὴν ὁποῖαν πλούσιος ἠγάπησε καὶ συνεζεύχθη.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν δίχως ν' ἀπαντήσῃ.

— Λοιπὸν παραιτεῖσαι τοῦ κ. Βονέ, εἶπε τέλος· πόσον εὐτυχεστέρα καὶ ἡσυχωτέρα θὰ ἤμην ἂν σὲ ἔβλεπον προτιμῶσαν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ Δερόδου.

— Οὔτε τὸν Βονέ προτιμῶ οὔτε κανένα, ἐν πρώτοις διότι ἀγνοῶ ἂν οἱ ἐπὶ τοῦ Δερόδου ὑπολογισμοὶ μου θ' ἀποβῶσιν ἐπιτυχεῖς, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον, διότι ὁ κ. Βονέ δύναται νὰ μοὶ ἀποβῇ χρήσιμος εἰς τὴν πρόσδον τῶν διὰ τὸν Δερόδον σχεδίων μου... Ἐν ἡ περιπτώσει τὰ σχέδια ταῦτα ἤθελον βραδύνει νὰ λάβωσιν ἀφ' ἐαυτῶν τὴν πορείαν των.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'

Συναντήσεις τινὲς τυχαῖαι πρὸς τὸν Δερόδον, συναθροίσεις τινὲς ὁμοῖαι πρὸς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν τριῶν ἀξιωματικῶν, δὲν ἤρκουν εἰς τὴν Ἀννέταν.

Τῇ ἀπηγεῖτο, ἵνα ἔθετον εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν της, νὰ εὐρίσκετο μετ' ἐκείνου, ὅσο τὸ δυνατόν συχνότερον, καὶ τακτικῶς μάλιστα.

Ἐἶχε πεποιθήσιν εἰς τὸ κάλλος της καὶ, ἐκ πείρας, ἐγνώριζε τί ἐξ αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ.

Ὁ Δερόδης εὕρισκεν αὐτὴν εὐεῖδῃ, τὸ ἐγνώριζε καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀντίληψιν τῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐπ' ἐκείνου εἶχε παραγάγει δὲν ἔσφαλε ποσῶς, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν εἶπετο ὅτι θὰ τὴν ἐζήτει πάραυτα εἰς γάμον.

Ἄλλο τὸ ν' ἀρέσκη τις εἰς ἕνα ἄνθρωπον καὶ ἄλλο τὸ νὰ ζητηθῇ ὡς σύζυγος. Ὅποιαν καλλιτέραν θὰ εὕρισκεν εὐκαιρίαν ἵνα ἐπραγματοποίη τὰ φιλόδοξα τῆς νεότητός της ὄνειρα καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον ὃν αἱ ἀφηγήσεις τῆς βαρωνίδος Λαοντάν καθ' ἐκάστην τῇ ἐξωγράφιζον, χωρὶς ποτέ αἱ διηγήσεις ἐκείναι νὰ τὴν κουραζώσιν, ὅσον καὶ ἂν ἦσαν πεπαλαιωμένοι: θὰ συνῆπτε σχέσεις πρὸς τὰ ὑψηλότερα τοῦ Κράτους πρόσωπα, θὰ ἐγίνετο περὶ αὐτῆς λόγος εἰς Παρισίους, θ' ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα της εἰς τὰ ἱπποδρόμια: οἱ δὲ Ρόδοι θὰ εἶχον ἀναμφιβόλως τίτλον τινα, θὰ τὸν ἔκαμεν αὕτη ν' ἀναβιώσῃ! Ἡ ἐν Φεγιαδῇ ἀφίξις τοῦ νέου τούτου, προήρχετο ἀναμφιβόλως ὡς ἐκ θείας

ἀποστολῆς, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἔπρεπε περὶ τούτου νὰ ἀμφιβάλλῃ.

Οὐδέποτε τύχη ὡς αὕτη λαμπρὰ εἶχε παρουσιασθῆ: πῶς νὰ τὴν ἀφινε νὰ διαφύγῃ;

Ὅποιος θὰ συνήντα δυσκολίας; Τὰς ἠγνῶει, ἀλλὰ συνετὸν θὰ ἦτο νὰ προέβλεπεν ὅτι ἦσαν αὐταὶ σοβαραὶ.

Ἐκεῖνος ἦτο πλούσιος, αὕτη οὐδὲν εἶχεν· οἱ χρόνοι τῆς νεότητος, οἱ τόσον μακροὶ καὶ ἀνιάρτοι διὰ τοὺς ἐν ὠρᾷ γάμου νεανίδας, παρέρχονται βραχεῖς καὶ ἐλαφροὶ διὰ τοὺς ἄνδρας. Ἥθελε νὰ ἐφεκλύσῃ ἐκείνον; Ἥτο ἀφροσύνη τὸ νὰ νομίζῃ ὅτι τὸ κάλλος μόνον ἤρκει πρὸς ἐπίτευξιν τούτου, καὶ ἂν ἠδύνατο κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν δελεάσῃ, ἀπηγεῖτο κατόπιν ἡ δεξιότης.

Λέγουσα εἰς τὴν ἀδελφὴν της ὅτι ἦτο πλέον ἐκείνης πεπειραμένη εἰς τὰ τοῦ γάμου, ἡ Ἀννέτα ποσῶς δὲν ἔκαυχετο, καὶ ἐγνώριζεν ἀκριβῶς ὅτι δὲν ἤρκει τὸ νὰ τὴν ἔβλεπεν ὁ Δερόδης ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἵνα ὑπέκλυπεν.

Ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ τὸν κρίνῃ ἐκ τοῦ κατακτητικοῦ τοῦ ὕψους καὶ τῆς ἀναπεπταμένης του ρινός, ἦτο νέος ἀνεξάρτητος τὸν τε χαρακτῆρα καὶ τὸ ἦθος, καὶ ὅστις ἐσκέπτετο νὰ νυμφευθῇ ἀργά, πολὺ ἀργά, ἂν τοῦλάχιστον τοιαύτη τις σκέψιν τὸν ἀπησχόλει. Ἴνα τῷ ἐμφυσήσῃ τὴν σκέψιν αὐτὴν εἰς τὸ πνεῦμα, ἵνα τὴν καλλιεργήσῃ καὶ τῷ μετατρέψῃ αὐτὴν ἀπὸ ἀρίστου ἀντιλήψεως εἰς ἀνάγκην ἀμέσου ἐκτελέσεως, ἦτο ἔργον ἐπίπενον πολὺν ἀπαιτοῦν χρόνον.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ διοργάνωσιν συναθροίσεις, ἵνα συχνάκις τὸν συναντᾷ, καὶ τοῦ πράγματος ἡ διεξαγωγή ἦτο πολὺ λεπτή: οἱ ἀξιωματικοὶ, καὶ μάλιστα οἱ νέοι, εὐχαρίστως πηγαινέουσιν ὅπου προσκαλοῦνται, ἀλλὰ δὲν ἐπαναλαμβάνουσι τὰς ἐπισκέψεις των, εἰμὴ ὅπου εὐρίσκουσι τέρψιν: παράδειγμά τι ὑπῆρχεν, ἀποδεικνύον πληρέστατα τὸ ἀληθές τοῦ πράγματος.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐν ὠραία τῆς πόλεως οἰκίᾳ, εἶχε ἔλθει καὶ ἐνεκαθιδρύθη ἀνώτερός τις ἀξιωματικός, ὁ στρατηγὸς Καρουέλ, νεωστὶ ταχθεὶς εἰς ἀποστράτευσιν, ἐν δὲ πρὸ αὐτῆς ἔτος ἔτυχε νὰ μετατεθῇ εἰς Φεγιαδῇ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κ'

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρία Σοφίαν Σπ. καὶ κύριους Κ. Β. καὶ Ἄλ. Β., Ἄ θ ἦ ν α ς. Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν. Βιβλία παρεδόθησαν πῶ πληρώσαντι. — κ. Ἰωάν. Καθ. Π ἄ τ ρ α ς. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας. Δεχόμεθα. — κυρία Ἀσπ. Κ. Ἄ θ ἦ ν α ς. Ἐνεγράφητε. Συνδρομαὶ σας ἐλήφθησαν. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Γ. Ε. Ὁ δ ἦ σ σ ὄ ν. Ἐλήφθη Σ[κ]ή φρ. χρ. 75. Ἐγράψαμεν. — κ. Ἰω. Κ. Φι λ ι π π ο ὑ π ο λ ι ν. Σ[κ]ή ἐλήφθη. Ἀποδείξεις καὶ βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀθ. Μ. Γ α β α λ λ ο ὑ ν. Ἐνεγράφητε. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Χαρ. Ἄθ. τηλ. Μ ε σ ο λ ὄ γ γ ι ο ν. Ἀρ. 6 καὶ 7 ἀπεστάλη. — κ. Π. Α. Δήμ. Α ἴ γ ι ν α ν. Ἐλήφθη ἀντίκρυ συνδρομῆς ὑμῶν τε καὶ 3ῶν νέων. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Ὀλιγαν Β. Ἐ ν τ α ὑ ὅ θ α. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Ζ. Ν. Φρ. Ὁ δ ἦ σ σ ὄ ν. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 113. Ἐνεγράφησαν καὶ οἱ 5. Βιβλία, φύλλα « Ἐκλεκτῶν » καὶ ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν. — κ. Σπ. Γ. Κ ε ρ χ υ ρ α ν « Ἰππότης » ἀπεστάλη.



ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθουρινθώδους ἐκτάσεως κατὰστημα εὐρίσκεται πλούτος σκευῶν ὑελοουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκέψθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατὰστημα του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατὰστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνά καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινῆ τῆς τε πρωτεύουσῆς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρισμέναι.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΔΙΟΛΟΥ ΑΡΙΘ. 192

(Ἀπέναντι Ξενοδοχείου «Στέμματος»).

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ

EK ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΕΥΡΩΠΗΣ

Edler et Krische, Hanovre.—Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.—F. Rolinger-Meidlinc et Lassner et Ascher Wien.

Ἐκτοπῶνται ἐπισκεπτήρια στιγματικῶς παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — γράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπυκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ

ἤτοι

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδιατρικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζίδου, ἰατροῦ καὶ ὕψιγγου τῆς Παιθολογίας τῶν παιδίων ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, μετὰ 21 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

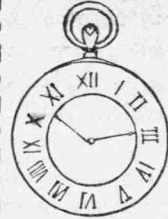
Ἄδειον δρ. 3. 50, χρυσόδετον 4. 50.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΑΞΑ

Ὀδὸς Σταδίου 63.

Βισάντο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλθαζία, Νεκταρ, Βορδῶ, Ζαμαίκα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκτῶν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων,



ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

79.—Ὀδὸς Διόλου— 79.

Ἐπισκευάζονται ὠρολόγια ἐντελέστατα καὶ λίαν κανονικῶς ἐργαζόμενα ὁσονδήποτε ἐφάρμενα καὶ ἂν ἦνε, μετ' ἐγγυήσεως. Πωλοῦνται

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΛ

χρυσᾷ καὶ ἀργυρᾷ. Ἀγοράζετε ὠρολόγιον Νικεὺλ τῆς τσέπης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς

ΜΕ 17 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΑ δὲ διαφόρων εἰδῶν ἀπὸ 9 δρ.—25. Δέχεται καὶ παραγγελίας ΧΡΥΣΑΦΙΚΩΝ. Εἰδήμων τεχνιτῆς τοῦ Καζιματος ἐργάζεται αὐτὰ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμισῶν, φοκὸλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μαστουκίων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν.

Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς. Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου **ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ** εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κ ο λ ω ν ι α παρὰ τοῦ ἴδιου κατασκευαστικῆς καὶ πωλομένη κατ' ὀκτῶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τῆς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Bazard de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεία Ὀμονοίας. Οἰκία Πάγκα, καὶ Ὀδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ

ΚΑΠΝΑ
ΣΙΓΑΡΕΤΑ

Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γενιζέ.

Γενιζέ (Αἰγύπτου) ἐκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μὲ δοκιμὴν.

ΠΟΥΡΑ Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθῶνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς

Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κεκριμαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλαι

ΣΙΓΑΡΑ
ΠΙΠΙΑΙ

Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

Τὸ **Bazard de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν **ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ** λιανικῶς διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἰκισθῆναι τῆς χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δερμάτων **χονδρικῶς**.

Ἡ τριακονταετής ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγυήσις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazard de la Havane** δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνά, διότι ὅλα τὰ εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἴδιου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνον καπνά.—πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ**—τὰ ὅποια ἔχουν γεῦσιν ἔξαισιαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρων φυσικῶς εὐώδους—ἰδίως Ἑλληνικῶν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγασελοῦκ), ἄς ἀγοράξῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

Bazard de la Havane

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ» πωλοῦνται ἐν τῷ γορφεῖῳ ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 5.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ Χάρτης

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΑΡΙΘΜΟΣ 16.

τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων, λείος καὶ μτ.

Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῆ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρόμων Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα δι' ἐκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ παντὸς εἴδους δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμὰς.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἴδους ὑπόδηματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν. Τιμαὶ μέτρια.